

ταυρομάχου, τύπου τοῦ ψεύδους καὶ τῆς καυχησιολογίας. Αὐτὸς ὁ κύριος ταυρομάχος, καυχώμενος, διηγεῖται ὅσα κατὰ φαντασίαν διέπραξεν ἀνδραγαθήματα καὶ μεταξὺ ἄλλων ἀναφέρει ὅτι ἔσθεν ἐκ βεβαίου θανάτου, ἐκ τίνος κρούμνου, κόρον ὡραίαν, ἥτις τῷ ὄφειλε τὴν ζωήν.

Τὸν ἀκούει ἡ Miss Hélyett. "Ω! φρίκη! αὐτὸς λοιπὸν εἶναι ὁ Σωτὴρ της, αὐτὸν λοιπὸν ὄφειλε νὰ νυμφευθῇ! Ό ἄλλος λοιπόν, ὁ βλάξ τὴν πάτασ! Τὸν πέμπει εἰς τὸν διάβολον καὶ σχεδὸν διὰ τῆς βίας ζητεῖ ν' ἀρπάσῃ ἐκ τῶν κειρῶν τῆς **θενορίνας** τὸν ἕραστην της, ὅπως τὸν νυμφευθῇ.

Η ἀτυχίης Hélyett οὕτω πράττουσα μόνον τὸν συνείδοσίν της καθηδύχαζεν ἐκπληροῦσα τὸ καθῆκον της, οὐχὶ ὅμως καὶ τὴν καρδίαν της, καθόσον ἀφ' ἐνὸς μὲν πάρα πολὺ τὸν Παῦλον, ἀφ' ἐτέρου δ' ἀποστροφὴν τῇ ἐνέπνεεν ὁ κακῆς μοῖρας μέλλων σύζυγός της. Ό δὲ Παῦλος, γανθάνων ὅτι ἐκείνην εὔρισκετο εἰς τὸν παραμονὸν νὰ νυμφευθῇ μετ' ἄλλου, ἀποκαιρετεῖ τοὺς φίλους του καὶ ἐτοιμάζεται ν' ἀπέλθῃ, παρακαλεῖ δὲ μόνον τὴν φίλην του νὰ τῷ ἐπιτρέψῃ νὰ ζωγραφῆσῃ ἐντὸς τοῦ λευκώματος του τὸν εἰκόνα της, ἐν εἰδὲν ἐνθυμίου. Στέργει ἐκείνην προθύμως καὶ ἐν φ' ὁ Παῦλος ἔξερχεται, ἐπιθυμίᾳ τὴν καταλαμβάνει καὶ ἀκράτητος περιεργία νὰ ἴδῃ τί ἐμπειρίχει τὸ λευκόμα, ὅπερ εἰχεν ἐκεῖνος ἀφίσει ἐπὶ τῆς τραπέζης.

"Ἄλλ' ίδου ἐπιστρέψει ὁ Παῦλος.

Ἐτοιμάζεται ἐκείνη, διορθώνει φιλοκάλως τὴν περιβολὴν της, ἀνυψοῦ τὸν γῆραν τοῦ πίλου της κατοπτρίζεται καὶ ἐμπνεομένη ὑπὸ τῆς ἐμφύτου γυναικείας φιλαρεσκείας, μεταμορφοῦται θαυμασίως καὶ καθίσταται πράγματι ἀντικείμενον ἄξιον τοῦ χρωτήρος ζωγράφου. Μετ' ὅλιγον ἡ εἰκὼν περατοῦται· ὅρῃ μετ' ἀδιφάγου περιεργίας ἐπὶ τοῦ λευκώματος ἡ Miss, τὸ ἀνοίγει καὶ φίττει ἀπλοστὸν ἐντὸς αὐτοῦ τὸ βλέμμα. "Άλλ' αἴφνης ἀλλοιούται, τὸ χρώμα τοῦ προσώπου της μεταβάλλεται καὶ μετὰ σπασμωδικῆς κειρᾶς τὸ λευκόμα κλείσουσα, πίπτει ἀναίσθοτος εἰς τὰς ἀργάλας τοῦ ἐκπλικτοῦ Παύλου, ὅστις μόλις ἐκ τῆς συγκίνεσεως δύναται νὰ καλέσῃ βοήθειαν.

Τρέχει πάραντα ὁ πατήρ.

— Τί εἶναι; τί τρέχει; τί ἔπαθεν ἡ κόρη μου; Hélyett! Hélyett! Ανεγέρθει τότε ἐκείνη ἡρέμα τὴν κεφαλὴν, ἀνοίγει μεγάλωστι τοὺς ὄφθαλμούς καὶ, σφίγγουσα τὸν Παῦλον, λέγει μετὰ φωνῆς καρωπῆς, εἰς ἥν μάτην ἔχντης ν' ἀναρίξῃ σεμνοτυφίαν.

— Πάτερ μου, ίδου ὁ ἀληθινὸς ἄνθρωπος τοῦ ὄφους!

Τί εἶχε συμβῆ;

Σωτήρ της ἡτο τῷ ὄφῳ Παῦλος, ὅστις κατόπιν ἀντέχραγεν ἐν τῷ λευκώματι του ἀπαραλλάκτως τὴν σκνήνην ἐκείνην, τὴν θέσιν, εἰς ἥν εύρεθη ἡ Miss Hélyett, ὅτε ἐκρευάσθη ἐκ τοῦ δενδρύλλου. Πάντα ταῦτα εἶδεν ἡ Αμερικανίς ζητοῦσα ἐν τῷ λευκώματι τὴν εἰκόνα της καὶ ίδου πῶς ἀνεῦρε τὸν ἀληθῆ σωτῆρά της.

Πρόσκομμα οὐδὲν ὑπῆρχεν, ἔρως πρὸ πολλοῦ προηγεῖτο· ὁ γάμος λοιπὸν ἀμέσως ἀποφασίζεται καὶ ίδου ὅλη ἡ ιστορία.

Αὕτη ἡ ὑπόθεσις τοῦ κωμειδυλλίου, ποικιλλούμενη, ἐννοεῖται, ὑπὸ σκνῶν καὶ ἐπειδοίων χάριτος καὶ θυμηδίας. Μολαταῦτα, ὡς βλέπει ὁ ἀναγνώστης, οὐδὲν ἐν αὐτῇ ὑπῆρχε τὸ ἐκτακτον. Εἴπομεν δὲ καὶ ἐν ἀρχῇ ὅτι καὶ ἡ μουσικὴ τοῦ ἔργου χάρις δὲν εἶναι ἐκ τῶν σπανίων. Τίς λοιπὸν ὁ λόγος τοσαύτης ἐπιτυχίας; τίς ἡ αἵτια τοιούτου πατάγου;

Καθ' ἡμᾶς, σχόντας τὴν τύχην νὰ παρενθεδώμεν εἰς τὴν 454 τοῦ ἔργου παράστασιν ἐν τῷ θεάτρῳ Bouffes Parisiennes, ἀπροκαταλλητῶς δὲ κρίνοντας, ἡ ἀρχὴ διατάσσεται τῆς ιστορίας εἰναι ἡ δεσποινίς Biana Duhamel, ἡ νεαρὰ συμπαθεστάτη αὐτη καλλιτέχνης, ἐκείνη διὰ τὴν ὄποιαν ὁ συγγραφεὺς ἔγραψε τὸ ἔργον, ἐκείνη ἥτις τὸ ἀνέδειξε, διαπλάσασα θαυμασίως τὸν χαρακτῆρα τῆς Αμερικανίδος Miss Hélyett, καὶ διὰ τῆς ἀναδειξεως ταύτης ἀνέδειχθη, ἡ δεσποινίς Biana Duhamel, ἥτις πρὸ τῆς πρώτης τῆς Miss Hélyett παραστάσεως ὑπεδύετο ἀπλούστατα πρόσωπα Subrettes, ἥν ἐνθυμοῦνταί δοι οἱ ἐν Παρισίοις Ἑλληνες φοιτηταί, ἐρχομένην καθ' ἐκάστην ἐσπέραν μετὰ τὸ θέατρον εἰς τὰ καφεῖα ἐκεῖνα, ὅπου συνήθως συνεχίζεται καὶ ἐπισφραγίζεται ἡ τῶν θεάτρων καὶ τῶν χορῶν διασκέδασις, εὐθυμον, φαιδράν, ἃδουσαν ὑπὸ τὸν ἀμφίβολον ἥχον ἀτέχνως ὑπὸ φοιτητοῦ κρουομένου κλειδοκυμβάλου, τὰ τεμάχια ἐκεῖνα, ἄτινα πρὸ

μικροῦ ἀπὸ σκνῆς ἐκτάλλεν, ἡ δεσποινίς Biana Duhamel, τὸ enfant gâté τῶν Παρισίων!

Καὶ δὲν ἔχει ἐκτακτον σκνικήν τέχνην, οὐδὲ κοιδεῖται ὑπὸ φωνῆς σπανίας ἡ μικρὰ αὔτη γόνσδα, ἡς ἐκαστον μειδίαμα, μία γλυκεῖα λέξις πρὸς χιλιάδας φράγκων ισοδυναμοῦσιν, ἀλλ' ἔχει συγκεκεντρωμένην ἐν αὐτῇ ὅλην ἐκείνην τὴν ζάριν, τὸ chic ἐκεῖνο, διὰ τὸ ὅποιον καυχᾶται ἡ Παρισίαν, κινοῦσα τὸν φθόνον τῶν Αγγλιδῶν καὶ τῶν Γερμανίδων.

Ἐλαφρά, χαριεσθα, μικροῦλα μὲ φωνὴν μελισταγῆ καὶ βλέμμα γοργόν, πλῆρες ὑγροῦ συμπαθείας καὶ νοημοσύνης, ἡ δεσποινίς Duhamel ἐνεδαρκώθη ἐν τῷ προσώπῳ, ὥπερ ἐπ' αὐτῆς καὶ δι' αὐτῆς ἐπλάσθη καὶ τὸ ἀνέδειξεν, ἐξασθαλίσασα οὐτῶς ἐν βραχυτάτῳ χρονικῷ διαστήματι, εἰς ἑαυτὴν μὲν δόξαν καὶ τιμᾶς καὶ πλούτη, εἰς τὸν συγγραφέα, τὸν συνθέτην καὶ τὸν ἐργολάβον τοῦ θεάτρου κέρδον ἄφθονα, εἰς τοὺς Παρισίανούς τέρψιν καὶ ψυχαγωγίαν, εἰς δὲ τὸν εὐφυῖαν ἐμπόρον τῆς γαλλικῆς πρωτευούσης μεγάλην **Θεκλάμαν**, καθόσον αἱ εἰς μέγα μέγεθος φωτογραφίαι της, ἐπὶ τῶν ύελωμάτων ἀνηρτημέναι, ἐλκύουσι κόσμον.

Οὐδεμία περιγραφὴ ἀρκεῖ νὰ παραστήσῃ καὶ ἀναδειχῇ δεόντως τὴν χάριν, μεθ' ἡς παίζει ἡ συμπαθής καλλιτέχνης. "Εκαστον αὐτῆς βῆμα, ἡ λόγον, ἐκάστην στροφήν ἄρματος ἡ κίνησιν παρακολουθοῦσιν ἀκράτητα καὶ ἐνθουσιώδων τὰ χειροκροτήματα καὶ αἱ ἐπενθυμίαι. Εκ τοῦ στόματός της ἀφαρπάζει ὁ ἀκροατής τὴν γλυκύτητα τῆς ἐκφράσεως καὶ τὴν μαργείαν τῆς ἀπομιμήσεως. Τὸ τέλειον ἐν τῇ ἀπομιμήσει τοῦ χαρακτῆρος τῆς Αμερικανίδος Miss Hélyett ἐνεδαρκώθη, οὐτῶς εἰπεῖν, ἐν τῇ δεσποινίδι Duhamel.

Mais il faut voir ça! . . .

Περιττὸν εἰπεῖν ὅτι ἡ ἐπιτυχία καὶ τῶν λοιπῶν ὑθοποιῶν βαίνει παραλλήλως τῇ τῆς δεσποινίδος Duhamel. Πάντες οἱ λαμβάνοντες μέρος ἐν τῇ ἐκτελέσει τοῦ ἔργου εἰσίν ἀριστοί καλλιτέχνην, μετὰ τέχνης μεγίστης παίζοντες, οὐτῶς ὡςτε ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους ἀφίσταται πλήρως ἡ ἀρμονία τῆς καθ' ὅλου δράσεως.

"Ἄξιοι μνείας εἰσίν ἡ κυρία Maurel, ὑποκρινούμενη τὴν **θενόναν**, ὁ κ. Maugé (Smithson), ὁ κ. Huguenet (Puycardas) καὶ ὁ κ. Jannin, ὅστις ἐν τῇ ὑποκρίσει τοῦ ἐκ Σικάγου βλακός James εἶναι τῷ ὄντι ἀμίμοτος. "Αδύνατον νὰ περιγραφῇ μεθ' ὄπόσης εὐτραπέλους χάριτος καὶ ἀρεστῆς ιδιορρυθμίας λέγει τῇ Miss Hélyett: **Je suis l'homme de la montagne!**

"Ἐν Παρισίοις κατὰ δεκέμβριον 1891.

Π. Α. Δ.

Η ΔΕΥΤΕΡΑ ΜΗΤΗΡ.

ΔΙΗΓΜΑ.

I.

"Ἐνῷ ὁ Ζαρφέ διωλίσθαινεν ἐπὶ τῆς ὄπισθίας ἔδρας τῆς ὁμάδης ὁ Ριχάρδος Brés, ἐδράττετο τῶν χαλινῶν τῶν ἵππων. "Η ὁμάδηστοιχία, ἡς πρὸ μιᾶς στιγμῆς εἶχεν ἐξέλθει, ἐκινήθη καὶ ἐν ροπῇ ὄφθαλμοῦ ἐγένετο ἀφανῆς ἐνῷ ἀτμὸς ἐξετινάσσετο ἐκ τῆς καπναγωγοῦ τῆς ἀτμήρους αὐτῆς ὁμάδης κατὰ μικρὰ διαλειμματα. "Η ὁμάδηστοιχία ἐξηφανίσθη πρὸς τὴν ἐναντίαν διεύθυνσιν ἐκείνης, πρὸς ἥν ὥδευεν ἡ ὁμάδη. Οἱ ὑπὸ τοῦ ἐκτινασσούμενού ἀτμοῦ σχηματιζόμενοι κρίκοι μενον ὑπὸ τοὺς χαμηλοὺς κλώνους τῶν δένδρων, θάτ' ἐνόμιζε τις δει τις ἡ κεκορεσμένη καὶ πνιγέρα ἀτμοσφαίρα ἐπιείζει καὶ ἐβάρυνεν αὐτούς, ἀδυνατοῦντας ἐπομένως ν' ἀνέλθωσιν εἰς τὰ ὑψη. "Εμενον δ' ἔχει ἐπὶ μακρὸν ὥστει μὴ θέλοντες νὰ ἔξαφανισθῶσιν εἰς τοὺς αἰθέρας διότι δὲν προτείλουσαν τὴν προσοχὴν τῶν διαβατῶν.

Οι ἵπποι ἐκάλπαζον ταχέως ἐπὶ τῆς ὄφιοιδος ὁδοῦ, ἥτις ἥν ἀληθής ὁδὸς τῆς Γαλλίας, ἐδῶ μὲν λίαν ὄφιοιδῆς καὶ σχεδὸν

έλικοειδής, ἔκει δὲ εὐθεία, μεθ' ίκανης κλίσεως ὥστε ὁ κατεργόμενος αὐτὴν νὰ ἔχῃ πρὸ αὐτοῦ ποικιλίαν τοπίων, ἐπερησσινα, διλοπρόσινα, ὅμοια τῶν ὅποιων μόνον μετὰ βροχάς θερινὰς ἐπὶ πολὺ παραταθείσας ὑπέρχουσι. Τὰ τοπία ἔξετείνοντο δὲ μὲν δεξιᾷ, δὲ μὲν δεξιά, εὐχάριστα, καὶ πάντοτε ἔξι ἐνὸς μέρους ἀπολήγοντα εἰς λοφίσκον, ἐν τῷ λιθίνῳ καὶ σιδηροχρόῳ σώματι τοῦ ὅποιου, πρὸς διάνοιξιν ὁδοῦ, ἡ πυρίτις πρόσφατον διηνοίξε πληγήν.

Ἡ βροχὴ εἶχε παύσει, ἀπέμενεν ὅμως τοσαύτη ὑγρασία ἐν τῇ ἀτμοσφαίρᾳ ὥστε αἱ σταγόνες συνεσωρεύοντο ἐπὶ τῶν ἐκ μετάλλου φλερών, ὅμοιαι πρὸς ἀναριθμήτους μαργαρίτας. Τὴν ἀναπνοὴν ἀνέκοπτεν ἀνεπαισθήτως ἐλαφρὸς ἀλλὰ καὶ εὐχάριστος συνάμψις πίεσις. Τὸ ζῆν ἐν τῇ ὑπὸ ὄποιος κεκορεσμένῃ ἀτμοσφαίρᾳ ἔκεινη, ἦν μὲν εὐχάριστον λίαν ἀλλὰ καὶ δυσχερές συνάμψις. Ὁ οὐρανὸς ἦν συνεφάδης, δὲ ὥριζων ἀπεκρύπτετο, καὶ ἐν τούτοις ὑπὸ τὴν πλήρη ζωῆς πρασίνην, διὰ τῶν ἔξι αἰγείρων καὶ πτελεῶν ὑψηλῶν ἀναδενδρόδων ἔρρεε ρεῦμα ζωγόνου ζωῆς. Ἡσθάνετο τις πανταχόθεν ἀποπνεόμενον τὸν χυμόν, τὴν ζωὴν τοῦ αὐγούστου.

Ἡ κατωφέρεια τῆς ὁδοῦ κατέστη ἐν τῷ μεταξὺ μᾶλλον ἀπότομος καὶ ὅμως οἱ ἵπποι δέν εἰχον ἀνακόψιει τὴν ὄρμὴν αὐτῶν. Ἐν τούτοις ὁ Ριχάρδος, μολονότι ἀφηρημένος ὅλως καὶ βεβιθισμένος εἰς σκέψεις, ἀνελογίσθη αὐτούς. Ἀφοῦ ἀνέκοψεν ἐπὶ ὀλίγον τὴν ὄρμὴν αὐτῶν ἔκλινεν ὀλίγον πρὸς τὰ ὄπίσω καὶ ἤρωτησεν.

— Ζαφφέ, πῶς εἶναι ἡ μήτηρ μου;

‘Ο Ζαφφέ ἔκλινεν ἐλαφρώς πρὸς τὰ ἔμπρός εἰς τρόπον ὥστε εὑρέθη σχεδὸν πρόσωπον πρὸς πρόσωπον πρὸς τὸν κύριον αὐτοῦ.

— ‘Ἡ κυρία εἶναι πολὺ καλές, ἀπήντησε διὰ τόντου οἰκείου ἀμπα καὶ πλήρους σεβασμοῦ, ὡς ἔρμοῖς εἰς ἀρχαῖον καὶ ἀσφαλῆ περὶ τῆς θέσεως αὐτοῦ ὑπηρέτην. Σήμερον ὅμως τὸ πρώτον, διὰ τὴν ἐπιστολήν τας, ἦτο ὀλίγον...’

— ‘Ολίγον, τί; ἡρώτησεν ὁ Βρίς ἀποτόμως πως.

— ‘Ολίγον... δέν ἡξεύρω πῶς νὰ ἐκφρασθῶ χωρὶς νὰ ἔξελθω τοῦ σεβασμοῦ, δὲν ὄφελω πρὸς ὑμᾶς καὶ τὴν κυρίαν...’

— Λέγε λοιπὸν ὅπως σου ἔλθει καὶ ἀλλοτε κάμνεις ἐκλογὴν λέξεων.

— ‘Ἀφοῦ λοιπὸν τὸ ἀπαιτεῖτε, σᾶς λέγω ὅτι ἡ κυρία ἦτο ὅχι ὅπως πάντοτε. Μήπως ἐγράψατε τίποτε τὸ ὄποιον δέν ἥρεσεν εἰς τὴν κυρίαν;

Καὶ ἡ ἀγνότητα ψυχῆς ἀποπνέουσα φυσιογνωμία τοῦ Ζαφφέ ἔξερχεται ἀνησυχίαν τόσῳ κωμικὴν ὥστε ὁ Βρίς δέν ἥδυνθη νὰ μὴ μειδίξῃ.

— Ναί, Ζαφφέ, ἀπήντησεν ἔξακολουθῶν νὰ μειδίξῃ, ἔκεινα τὰ ὅποια τῇ ἔγραφον δέν ἥσαν πράγματα δυνάμεινα νὰ τῇ ἀρέσωσι... μολονότι πράγματα...’

Ἡ ὁδὸς καθίστατο μᾶλλον κατωφερῆς, ἐπομένως ὁ Βρίς ἐσφιγγεὶ πλειστέρον τὴν τροχοπέδην, ἔλαβε τὴν μάστιγα καὶ ἐπέστησε τὴν προσοχὴν αὐτοῦ ἐπὶ τῶν ἵππων. Ο Ζαφφέ ἀφοῦ ἐπὶ τινας στιγμὰς ἀνέμεινεν ἐν τῇ αὐτῇ θέσει καὶ στάσει, ἐκάθητησεν ἐν τῇ ἔδρᾳ αὐτοῦ καὶ ἐσταύρωσεν ἐπὶ τοῦ στήθους τοὺς βραχίονας.

Τεσσαράκοντα ὀκριβῶς εἶχον παρέλθει ἔτη ἀφ' ὅτου ὁ Ζαφφέ εἶδε τὸ φῶς ἐν τοῖς μποστατικοῖς τῆς οἰκογενείας Βρίς· μόλις τὸ ἔδημον ἔγων τῆς ἡλικίας ἔτος ἐκράτει ἐκ τῆς χειρὸς τὸν Ριχάρδον, ὡς ἀπεκάλουν αὐτὸν οἱ ἐν τῷ οἴκῳ, δοτις, καὶ πέρ τριῶν ἔτῶν ἡλικίας ἀριθμῶν, ἦτο τὸσον ζωηρός, ὥστε ἀπέλπιζε τὰς ὑπηρετρίας, ὃν διέφευγε τὴν ἐπιβλεψιν. Ο Ζαφφέ λοιπὸν ἀπέβη ὁ φύλαξ τοῦ νέου κυρίου κατὰ τὴν ἡλικίαν ἔκεινην καθ' ἦν τὰ τέκνα τῶν πλουσίων τυγχάνουσιν αὐτὰ ταῦτα στενῆς ἐπιβλέψεως.

Τὰ ἔτη παρῆλθον. Ἐκ προστάτου συντρόφου ὁ Ζαφφέ ἐγένετο ὑπηρέτης, οὐδέποτε ὅμως κατέστη δυνατὸν νὰ ἔξικειωθῇ πρὸς τὴν συμπειριφορὰν τῶν ἐν ταῖς μεγαλοπόλεσιν ὑπηρετῶν. Οὐδέποτε χωρικῶν ἀπέμεινε χωρικός, μεθ' ὅλως τὰς μικρὰς καὶ στενὰς περισκελίδας δι' ὧν ἐνέδυον αὐτόν. Ἡναγκάσθησαν λοιπὸν οἱ κύ-

ριοι αὐτοῦ νὰ παραιτηθῶσι πάσαν ἀπόπειραν πρὸς μεταβολὴν τοῦ χαρακτῆρος αὐτοῦ καὶ νὰ κρατήσωσιν αὐτὸν ἐν τῇ ἐπαύλει καὶ τῷ πύργῳ Πινόν. Ἄλλως τε, ἂνευ τοῦ Ζαφφέ οὐδεὶς ἥδυνατο νὰ φαντασθῇ τὴν ὑπαρξίαν τοῦ Πινόν. Ἐὰν δημος ὁ Ζαφφέ δὲν ἦτο ὑπηρέτης μεγάλου καὶ διασήμου οἴκου, ἀλλὰ καὶ τὸ Πινόν δὲν ἦτο σχεδὸν πύργος ὡς κοινῶς ἐνοεῖται. Ἡτο ἀρχαία κατοικία, ἀξιοπρεπής ἔξωτερικῶς, ἀλλ' ἐστερημένη τιμαριωτικοῦ γοήτρου. Ἄλλὰ διὰ τοῦτο ὀκριβῶς ὁ Ριχάρδος Βρίς ἡγάπα ἀμφοτέρους, τόν τε Ζαφφέ καὶ τὸν πύργον, διότι ἔκει ἀνεπαύετο ἐκ τοῦ ἐν Παρισίοις κυκεώνος.

Ἐβλεπέ τις μαρκόθεν ἐπὶ τῆς κορυφῆς πρασινοχρόου λόφου, τὴν κατοικίαν, ἥτις ἦν παράδοξον σύμπλεγμα πυργίσκων καὶ οἰκοδομῶν, οἰκοδομηθέντων ἀνευ προδιαγεγραμμένου σχεδίου, ἀναλόγως τῶν ἀναγκῶν τῶν ἐν αὐτῇ κατ' ἐποχὰς οἰκησάντων. Ἐν τῷ μέσῳ τοῦ γελόεντος ἐκείνου τοπίου τῆς Βουργουνδίας ὁ πύργος εἶχε καθαρῶς βουργουνδ. κὸν τύπον. Ἡν χαρίεις ἀλλ' οὐχὶ καὶ συνήθης, πλούσιος ἀλλ' οὐχὶ καὶ ἐπιδεικτικός, στερεῶς καὶ καλῶς ἐκτιμένος ἀλλ' οὐχὶ καὶ βαρύς. Ο Βρίς, ἀμαὶ ἴδιων μαρκόθεν τὰς οἰκοδομάς, ἤρξατο μειδίων.

— Ζαφφέ, εἰπεν, ὡσεὶ τὸ μειδίαμα ἔκεινο ἦν ἔξωτερίκευσις ἀλλου ἐν τῇ διανοίᾳ αὐτοῦ ὑπάρχοντος, πῶς πάγιες ὁ οἰδές μου;

— ‘Ἄ! τὸν κατεργάρη, πόσον εἶναι δραῖος! ἀνέκραξεν ὁ Ζαφφέ, λησμονῶν ἐν τῷ ἐνθουσιασμῷ αὐτοῦ πάσαν ἀλλην λεπτοτέραν ἐκφρασιν. Πόσον θραῖος εἶναι καὶ πόσον δύνατος! Χθὲς μεῦ ἔδωσε μιὰ γρονθὶα στὴν ράχην, ποῦ μ' ἐφάνηκεν ὁ οὐρανὸς σφονδύλι! Καὶ αὐτὸν ἦτο δῆθεν διὰ τὴν χωρατεύση. Ξεύρετε, κύριε, ἐπαιζαμε... λοιπὸν ἐγὼ ημούν στὰ τέσσαρα καὶ τοῦ διώρθωνα τὸ ἀλογό του, λοιπόν, βλέπετε, ἡ ράχη μου εἶχε στάσιν προκλητικήν...’

— ‘Ἐχεις εἰδῆσεις ἀπὸ Ρουθεραῖ; Πῶς εἶναι ἡ κόρη μου;

— ‘Ω, τὸ ἀγγελοῦδι! Ἐπῆγα προχθές ἔκει, εἶναι κάλλιστα. Ἐκείνη εἶναι μιὰ χαρά. Δέν ὑπάρχει κανένα ἀλλο κορίτσιος ώραιότερον καὶ πλέον γελαζούμενο στὸν κόσμον.

Τὰ ἄκρα τοῦ στόματος τοῦ Ζαφφέ, οὔτως ὑμιλοῦντος, ἀνηλθον μέχρι τῶν ἐρυθρῶν αὐτοῦ ὕπων καὶ διλόκληρον τὸ πρόσωπον αὐτοῦ ἀπέπνεεν ἔκτακτον εὐχαριστησιν. Ο Βρίς, ἐπὶ τῷ συγκεκινημένῳ ἥχῳ τῆς φωνῆς αὐτοῦ, ἐστράφω λέγων.

— ‘Ἐπρεπε γὰρ νυμφευθῆς, διότι εἶσαι πλασμένος διὰ νὰ ἥσαι οἰκογενειάρχης.

— ‘Ἄ! κύριε, εἰπεν ὁ υπηρέτης πηδῶν ἐκ τῆς ἔδρας α τοῦ κατὰ γῆς διὰ ν' ἀνοίξῃ τὴν κιγκλιδωτὴν θύραν τοῦ κήπου, ἐδὲν εἶχα παιδία, θὰ μ' ἐμποδίζων πιθανῶς νὰ ἀγαπῶ τὰ ἴδια τας!

— ‘Ανερριχθόν αὐθίς εἶπεν τῆς ἔδρας αὐτοῦ καὶ μετὰ πέντε λεπτὰ ὁ Βρίς, οἵτων αὐτῷ τοὺς χαλινούς, ἀνηλθε τρέχων τὰς βαθμίδας τῆς κλίμακος, ἥτις ἦγεν εἰς τὸ περιστύλιον.

— Καὶ ὅταν σκέπτωμαι ὅτι μόλις εἶναι τριάντα ἔξι χρόνων! ἐσκέπτετο ὁ πιστὸς υπηρέτης, ἀκολουθῶν τὸν κύριον αὐτοῦ διὰ τῶν ὄφθαλμῶν, καὶ ὅτι ἐγὼ εἶμαι σαράντα καὶ ὅτι ἐγὼ ἔχω τὴν εὐτυχίαν νὰ ἔμαι ἄγαμος, ἐνῷ ἐκείνος εἶναι χηρίος καὶ ἔχει ἀκόμη καὶ δύο παιδία! Καὶ νὰ σκέπτωμαι ἀκόμη ὅτι ἔκεινο τὸ μικρὸ ἀγγελοῦδι, ποῦ μόλις εἰμπορεῖ νὰ λέγει «Παπᾶ», δέν θὰ ἔχῃ ποτὲ ἀνάγκη νὰ πη καὶ «Μαμᾶ».

— Τέλος πάντων ἥλθει! ἀνέκραξεν. κύρια Βρίς, δραμοῦσα εἰς συνάντησιν τοῦ οἴδε αὐτῆς. ‘Ἐνῷ ἔκεινος ἡσπάζετο αὐτήν, ἔκεινη ἀπηρτήσεις αὐτῷ ἀλλεπαλλήλους ἐρωτήσεις. Ἡτο γυνὴ μικρόσωμος καὶ ζωηρά, πάντοτε χαρίεσσα ὑπὸ τὴν ώραίαν αὐτῆς κόμην, ἥτις ἀλλοτε μὲν ἦν ξανθή, νῦν δέ, σχεδὸν ἔξι διλοκλήρου, λευκή, ἀλλὰ πάντοτε λεπτοτάτη ὡς μέταξα καὶ ἡ ὄποια ὑπὲρ τὸ πρόσωπον αὐτῆς ἐσχημάτιζεν οίονει στέφανον ἐκ βοστρύχων. Ἡ γυνὴ ἔκεινη ἦτο αὐτὸ τοῦτο τὸ διεικίνητον καὶ ἡ δραστηρίατης αὐτῆς, ὅλως παράδοξον φαινόμενον ἐν τῷ λεπτοτάτῳ ἐκείνῳ σφωματική, ἀντὶ νὰ ἐλαχτοῦται, τούναντίον, προϊόντος τῆς ἡλικίας, ηὗξανεν.

— Πού είναι ό υιός μου; ήρωτησεν ό Ριχέρδος ὅταν τέλος πάντων εὗρε καιρὸν νὰ διμιλήσῃ.

— Εἰς τὸ ἑστιατόριον, θὰ τὸν ἴδῃς μετ' ὀλίγον. Κατὰ πρῶτον ὅμως εἰπὲ μοι, δὲν είναι βεβαίως σπουδαῖον αὐτὸν τὸ σχέδιόν σου πιστεύω; Σὲ εἰδοποιῶ ἀπὸ τώρα ὅτι ἐξείναι ἀστείας, τὴν εὐρίσκω πολὺ ἀνοστην, ἐὰν ὅμως πάλιν είναι σπουδαῖον τότε θά...

— Νὰ σὲ εἰπῶ, μῆτέρα, διέκοψεν ό Ριχέρδος γελῶν ἐν τῷ μεταξὺ βεβισμένως, σὲ παρακαλῶ, στειλέ με τὸν Ἐδμόνδον νὰ τὸν φιλάσω μιὰ ὥρα πρὶν καὶ δόσε με καὶ κατεῖ νὰ φέγω. "Τσετερον διμιλοῦμεν.

"Η κυρία Βρίς ἔγενετο αἴρηνς σοθιροτάτη. Ἔγνωρίζε καλῶς τὸν υἱὸν αὐτῆς καὶ ὅτι πάντοτε ἔπειταν ὅτι ηθελε. Χωρὶς λοιπὸν ν' ἀπεντάσῃ. ἔκρυστε τὸν καθάριν, ἔδωκε δικτυγήν νὰ προετοιμάσω τὸ γεῦμα καὶ συνάδευτεν αὐτὸν εἰς τὸ ἑστιατόριον.

"Ο Ἐδμόνδος ἤμι καὶ ὡς εἶδε τὸν πατέρα του ἔδραμε πρὸς αὐτὸν καὶ προσεπέθει ν' ἀναρριγηθῇ ἐπὶ τῶν κνημῶν του. "Ητο ώρκιος παῖς, ρωμαλχίος καὶ ἀνεπτυγμένος, ἔχων ὑφος εὔπιστον ἀλλὰ καὶ ἀπότομον συνάριστον, ὡς οἱ παῖδες οἱ γινώσκοντες τὴν ισχὺν αὐτῶν ἐπὶ τῶν περιστοιχουσῶν αὐτούς γυναικῶν, ηδη ἄνδρες ἀποβάντες, ὡς πρὸς τὸ κεράκιον τοῦτο, καὶ ἔχοντες συναίσθησιν τῆς παντοδυναμίας αὐτῶν.

Μετ' ὀλίγον ἐφάνη ὁ Ζαρρέ. Διὸ καὶ εἰρός ἀσφαλοῦς καὶ στιβαρῆς ἐτοποθέτησε τὸν Ἐδμόνδον ἐπὶ τῆς ὑψηλῆς αὐτοῦ ἔδρας καὶ προσέδεσε περὶ τὸν τράχηλον αὐτοῦ καὶ εἰρύσσετον. Ο Βρίς παρετήρησε μετ' ὀλίγον ὅτι ὁ υιός αὐτοῦ ἐσέβετο τὸν ὑπηρέτην μᾶλλον τῆς μητρὸς αὐτοῦ καὶ δὲν ἡδυνήθη νὰ μὴ μειδείσῃ ἐπὶ τούτῳ ἐνδιομύχως.

Η ἀπολυταρχικὴ κυρία Βρίς, ἥτις εἶχεν ἐπιβλέψει ἐκ τοῦ πλησίον τὰς σπουδὰς τοῦ Ριχέρδου, λίγαν ἐνωρίς στερηθέντος τοῦ πατρὸς αὐτοῦ, εἶχε λοιπὸν εὗρει τὸν κύριον αὐτῆς ἐν τῷ ωραίῳ καὶ ξανθῷ ἐκείνῳ παῖδι, μὲν ὀρθολυπὸν φαινούς, ὅμοιοτάτῳ τῷ Ριχέρδῳ ὅτε καὶ οὗτος ἦν τῆς αὐτῆς ἡλικίας. Νέος πάντοτε οὗτος, μεθ' ὅλης τὰς λευκάς τρίχας, αἰτινες ἐν τοῖς κροτάφοις αὐτοῦ ἀνεμιγνύοντα μετά τῆς ξανθῆς αὐτοῦ κόμης, ο Ριχέρδος Βρίς, διάκηρος ὃν διεκηγόρος τῶν Παρισίων, πλούσιος καὶ βουλευτής, δὲν ἡδυνήθη νὰ μὴ χαρῇ, ὡς μαθητὴς διεκφυγῶν τῆς σχολῆς ἐπὶ τῇ ιδέᾳ ὅτι ἡ αὐτηροτάτη μήτηρ αὐτοῦ, ὑπέκυπτε νῦν εἰς τὰς θελήσεις τοῦ μικροσκοπικοῦ ἐκείνου δεσπότου. Η σκέψις αὐτη, ὡς ἀστραπὴ διηλθε τὸν νοῦν αὐτοῦ, ὑπωσθήποτε δύως ηγειριστήθη ἐξ αὐτῆς.

Τὸ πρόγευμα ὑπῆρξε λίαν σύντομον καὶ ὁ Ζαρφέ αὐτὸς ἐφάνετο κατανοῶν ὅτι ἐσπειδον νὰ περιτώσωσιν αὐτό. Ο Ἐδμόνδος, γκλάνιος ὀλίγον ἀποβάς συνεπείχ τῆς παρουσίας τοῦ πατρὸς αὐτοῦ, ἥτο φρονιμώτατος ὡς σπανίως συνέβαινεν, μόλις διεῖ ἡ τρίς φανεῖς κακῶς; ζωηρός Ἐν τούτοις ὅταν ὁ ὑπηρέτης ἐπαρουσίασε τὰ χρυσικέραστα, τὸ δοχεῖον ἐν ὧ ὑπῆρχε τὸ ἀφρόγαλον διέτρεψε τοιούτους κινδύνους ἀνὰ μέσον τῶν στιθαρῶν αὐτοῦ χειρῶν, ὅτε ἡ κυρία Βρίς κατάπιν δύω τριῶν ἐπιθέσεων ὅπως κυριεύσῃ αὐτὸν ἵνα γκλάνηται νὰ ὑποχωρήσῃ. Ο Ριχέρδος, ἐπὶ τοῦ οὐδοῦ τῆς θύρας πλέον εὐρισκόμενος, ἔρριψε βλέμμα ἐπὶ τοῦ κληρονύμου τοῦ ὄνοματος αὐτοῦ καὶ παρετήρησεν ὅτι ἡ τάξις ἐπινήρχετο ἐπὶ τῆς τραπέζης χάρις εἰς τὴν ἀτέρχον καὶ γλυκείαν τοῦ Ζαρφέ συγκειριφράκην; εἰς ἣν ὁ παῖς ἡδυνάτει ν' ἀντιστῇ. Τὰ χρυσικέραστα πλήρων ἀφρογάλακτος ἐγίνοντο ταχύτατα ἀφανῆ δι' ἀμφοτέρων τῶν χειρῶν ριπτόμενα εἰς τὸ στόμα τοῦ μικροῦ θρώνος, ἡ σακχαροθήκη δύως καὶ ἡ φέρουσα τὰς ὄπωρας παροψίς καθὼς καὶ τὸ ἐμπειρίχον τὸ ἀφρογάλον δοχεῖον ἡσαν τοποθετημένα εἰς μέρος ἐνῷ διετέλουν ἀπηλλαγμένα τῶν ἐπιθέσεων τοῦ Ἐδμόνδου. Ο Ριχέρδος, τὴν θελκτικὴν ταύτην ίδων εἰκόνα, ἔκλεισε τὴν θύραν καὶ ἐξῆλθεν.

— Καὶ δύμας μοὶ φάνεται ὅτι τὸ ἔχουν πολὺ χαϊδευμένο! Εἰπεν ό Ριχέρδος Βρίς.

— Χαϊδευμένο, ἀνέκραξεν ἡ μάμψη, τώρα αὐτὸν μᾶς ἔλειπε νὰ μᾶς εἰπῆς. Ἐγὼ δὲν τὸ χαλνῶ τὸ παιδί ὅπως σὺ μὲ τὰ ἔκτατα τὰ χρῖδια σου.

‘Ο Βρίς ἀνέπευσεν.

— Πιθανόν! εἶπε μελαγχολικῶς. "Οταν ὅμως κανεὶς μόνος του ὑποφέρη τοιαῦτα πράγματα δὲν τοῦ κάμνουν ἐντύπωσιν ὅταν τὰ βλέπῃ εἰς τρίτον. Καὶ ἔπειτα, τελευταῖον, τὸν ἄρινα νὰ κάμνη ὅτι θέλει ἐν τῇ οἰκίᾳ μου... Ἐφοδούμην πολὺ μήπως λυπήσω τὴν δυστυχῆ μου τὴν Μαγδαληνήν...

— Τὴν Μαγδαληνήν... "Α! νχι, πρέπει νὰ διμιλήσωμεν περὶ αὐτῆς! εἶπεν ἡ κυρία Βρίς στρεφομένη πρὸς τὸν υἱὸν αὐτῆς μετὰ κινήσεως, προδιδούστης ὄργην. "Αλήθεια είναι λοιπὸν ποῦ θέλεις νὰ νυμφευθῆς πάλιν;

Μόλις ἀνέμεινε τὴν ἀπάντησιν καὶ ἔξηκολούθησεν ἀμέσως σχεδὸν χωρὶς νὰ δικηρῷ τὴν φράσιν της.

— "Α! αὐτὸν είναι πρωτόκουστον, μόλις είναι δέκα ὥκτω μῆνες ἀρ' ὅτου ἀπέθανεν ἡ σύζυγός σου καὶ θέλεις νὰ νυμφευθῆς καὶ πάλιν! Ἐγὼ δὲν ηθελα νὰ πιστεύσω τὰς ὅσα μοὶ ἔγραφες ἐν τῇ ἐπιστολῇ σου καὶ ἔλεγον μόνη μου: 'Αδύνατον, θὰ είναι καυριὰς ιδέα παροδική... Καὶ δύως θῆτο ἀληθέες! 'Αλλαγὴ αὐτὸν είναι τερατώδες. Δέν όμιλεις λοιπόν; Εἰπέ μου γρήγορα τι τρέχει.

Καὶ κατέπεσε μᾶλλον ἡ ἐκκήθησεν ἐπὶ ἔδρας μὲν υφος ἀπελπισίας. Ο Ριχέρδος ἵστατο ὄρθιος πρὸ αὐτῆς, ἐπακούμενος διὰ τῆς μιᾶς χειρὸς ἐπὶ τοῦ ἐριστῶν μιᾶς ἔδρας, τὸ δὲ ὑψηλὸν αὐτοῦ ἀνάστημα ἐφάνετο ἀνυψούμενον ἐπὶ μᾶλλον ἐκ τῆς ἀξιοπρεποῦς αὐτοῦ στήσεως. Μεθ' ὅλην τὴν ὄργην αὐτῆς, ἡ μήτηρ του δέν ἡδυνήθη νὰ μὴ ἀνομολογήσῃ ἐνδομύχως ὅτι ἡτο ἔξχιρετος. Οι γλαυκοὶ αὐτοῦ καὶ κοίλοι ὄφθαλμοι, ἐφαίνοντο ὡσεὶ θέλοντες νὰ ἀποκρυψωσιν ἐπὶ μᾶλλον ἐν ταῖς κόγχαις αὐτῶν. Τὰ εὐγλωττα αὐτοῦ γείλη, τὰ ὄποια ἔτρεμον σπασμωδικῶς, ἡρθρωσαν ἐπὶ τέλους τὰς ἔξις λέξεις.

— Νχι, μῆτέρ μου, εἶπε. Θέλω νὰ νυμφευθῶ καὶ πάλιν. "Εννοῶ ὅτι αὐτὸν εἰμπορεῖ νὰ σᾶς φανῇ παρόδοξον καὶ πιθανὸν ἀξιοκατέκριτον, ἀλλ' είναι γεγονός καὶ πρέπει νὰ τὸ θεωρῆτε ως τοιοῦτον.

— Η μήτηρ του ηθελε νὰ τὸν δικηρῷ, χειρονομία δύως, σεβασμὸν μὲν ἀλλὰ καὶ ἀκριδάντον ἀπόφασιν προδίδουσα, ἔκοψε τὸν λόγον ἐν τῷ λάρυγγι αὐτῆς. "Ἐκείνος ώμιλει στηρίζων τὴν χειρὸς ἐπὶ τῆς ἔδρας ὡς ὅταν ἐδημηγόρει ἐν τοῖς δικαστηρίοις— μήτοι δέν ἐδημηγόρει νῦν ὑπέρ βωμῶν καὶ ἐστιῶν; —δι' ὅλης τῆς δυνάμεως τῆς ψυχῆς αὐτοῦ, διὰ τῆς εὐγλωττου ἐκείνης ἀπλότητος, ἥτις ἀπετέλει τὴν ισχὺν αὐτοῦ, διότι ἔρρεεν ἐκ τῆς διανοίας καὶ τῆς καρδίας αὐτοῦ.

— Μήτέρ μου, ἔξηκολούθησεν, ἀκούστον. Γινώσκεις καλῶς ὅποιος ὑπῆρξεν ὁ νεανικός μου βίος. Γινώσκεις ὅτι ἀνατραφεὶς ὑπὸ σου ἔμπλοιον νὰ σέβωμαι ἐμαυτὸν καθὼς καὶ τὸ ὄνομα τοῦ πατρὸς μου, κατὰ συνέπειαν ὅτι ἔχωρισα ἐκ τοῦ βίου μου πᾶν ὅτι ηδύνατο νὰ φανῇ ὡς ἀπρεπές. Μοὶ ἐνέπνευσε τὴν καλὴν περὶ οἰκογενείας ιδέαν, μεθ' ὅλων τῶν καθηκόντων καὶ τῶν ἡδονῶν αὐτῆς. "Βέησα μόνον χάριν αὐτῶν μέχρι τούδε. "Αλλαζι μητέρες καταλείπουσιν εἰς τοὺς υἱούς αὐτῶν τὴν φροντίδα νὰ ἐκλέξωσι σύζυγον, σὺ δύμας, μῆτέρ μου, ἔπραξας ἀλλως.

— Μέ κατακρίνεις δι' αὐτό; διέκοψε ζωηρῶς ἡ κυρία Βρίς. — "Απαγε, σοὶ ἔξεφρασα πάντοτε τὰς εὐγαριστίας μου, ἀπάντησεν ὁ Ριχέρδος, ἐνῷ ἐκ τῶν ὄρθαλμῶν αὐτοῦ ἀπήστραφεν ἔκφρασις τρυφερότητος. Είναι δύμας ἀληθέες ὅτι ὅταν ἐνυμφεύθη δέν ἔσχον δλην τὴν ἐλευθερίαν τῆς ἔκλογῆς, ἥν ἔσχον οἱ πλειστοὶ τῶν λοιπῶν ἀνδρῶν.

(Ἀκολουθεῖ).

Ο ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ
ΧΡΥΣΟΣΘΕΝΗΣ ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ.

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ ΝΕΟΔΟΓΟΥ.